

Mert úgy szerettelek...

Olyan nap volt, mint a többi. Nem volt se hidegebb, se melegebb, mint egy átlagos áprilisi napon. Borús idő volt, aztán ennyi. Az emberek felkeltek, ettek, ittak, nevettek, siettek, veszekedtek és kibékültek. Minden úgy történt, ahogy kellett. Teljesen átlagos nap volt, mint mondtam.

Egyáltalán nem volt kedve ehhez az egészhez. Sokkal jobbat is ki tudott volna találni magának húsvét vasárnapjának délelőttjén. Valami szórakoztatót. Kéne egy kis kikapcsolódás, egy kis lazulás, egy eszement tivornya vagy akármi... Egy kis szünet. Ezért szervezték meg a kerti partit. A cégnél csak húzza az igát, otthon sincs nyugta, mindig kell valami: hol a nyaralót kell felújítani, hol másik autó kell, hol a magántanárok nyelik el a stresszelve megkeresett pénzt. Oké, érti ő, jó és belevaló nő a felesége, meg a kölykök is megállják a helyüket, szépek és okosak, sikeresek, népszerűek. Mi kell még az embernek? Hát ez az, haver! Mindig csak ez a *még valami kell* érzés... Sose hagyja nyugodni, és tudja ő nagyon is, hogy nem lesz ennek vége. Legalábbis jó vége, mondaná az anyja.

Most meg még ez is. Persze az anyja, hála Istennek elég jól tartja magát, nem sok gond van vele, nem kell még bevásárolni sem neki. Az utóbbi néhány hétbe egy kicsit gyengélkedett. Megkérte, hogy ha nem gond, hozza el őt a nagytemplomba húsvéti szentmisére. Végtére is ez nem nagy kérdés. Sose kér semmit az anyja! De ő azért időnként átutal egy kis mellékezt a bankszámlájára, reumatológiai kezelésekre fizeti be, és a cégnek sofőrje is van. Mozdítható. De mostanában kerüli a személyes találkozót. Csak gondoskodik. Mint karácsony előtt az anonim jótékonykodók. Nem akarja érezni a köztük lévő szakadékot, az ő élete egy egészen más világban zajlik. Bár ha az anyja tudná, hogy milyen megfeszített tempóba dolgozik, esze ágába se jutott volna, hogy ezt a szabadnapját bármivel is megtörje. Ismerte elég jól. Nem szeretett terhére lenni senkinek. Mindig csak mosolygott, és megértett, és tette a dolgát. Még panaszkodni se hallotta soha. De egyszer! Mikor megnősült. Hallotta a nyitott ablaknál, hogy a szomszédasszonynak kesereg: szíve szakad meg, hogy az egyetlen gyereke nem templomban esküszik. De neki ezt sose tette szóvá. Túllépett ezen is.

Szóval, nem nagy dolog. A tavaszi garden parti előkészítése így a feleségére marad. Ő elhozta az anyját a szertartásra, de ebben a bolondokházában nem indul el az egyetlen szabad parkolóhelyről, hogy valami dugóba izzadjon, és azon stresszeljen, visszaér-e a mamáért a templom elé, és csatakosan essen be a buliba, ahol ő, mint házigazda, kezdjen el magyarázkodni, hogy miért ért ide később, mint az utolsó vendég. És lapítson a főnöke nyers megjegyzéseit hallva, hogy őt még mindig az anyja irányítja 48 évesen. Sose irányította. Kösz, nem! Akkor inkább itt dekkol a templom előtt. Mivel a telefonját otthon felejtette, kénytelen volt az ablakon bámulni, hogy ne ölje meg az unalom. Ott egy család közelít. Apa, anya gyerekek. Szinte idilli. Mosolyognak, sétálnak, szemmel láthatólag élvezik, hogy nem tartanak sehová. Mit csinál az a gyerek? Hova fut? Hát az anyja? Apja? Miért nem fut utána...? Te eszetlen kölyök... állj meg...! Kivágta az ajtót, és elkezdett utána futni. Mire a család maradék része futásnak eredt, addig ő meg is volt a mentőakcióval. Micsoda emberek vannak, gondolta. Igazán jobban is vigyázhattak volna a gyerekükre! Egyébként nem tesz semmit. Persze, ez csak természetes. Ilyeneket mondott a szülőknek, meg egy csomó közhelyes mondatot. Fogalma sem volt, hogy kell viselkedni ilyen extra helyzetben. Neki ez extra... Amikor nem üzleti céllal teszi, amit tesz. Csak úgy spontán. Spontán? Sose használja ezt a szót. Nem tervszerű, nem illik az életébe. Ahogy rágyújtott, eszébe jutott az előbbi eset. Hogy tulajdonképpen ő most megmentett valakit. Persze nem volt közvetlen életveszélybe a kissrác, de akár lehetett volna... Csak a szerencsén múlt. Egész testébe kezdett szétáramlani valami adrenalinyszerű anyag. Mint egy kiadós teniszparti után. Hangosan nevetett, mert ha előbb tudta volna, hogy gyakorlatilag meg sem kell mozdítani magát ezért az érzésért, többet hősködik. A cigi a kezében csutkára égett. Keresett egy kukát. Az út másik felén, ahol ép egy hajléktalan álldogált, észre vett egyet. Akkora energiával indult el, hogy amikor átért az utca másik felére, a bal lába megcsúszott a padka szélén, és egy hatalmasat esett. Egy óriásit. A hajléktalan

a nagy óbégatást hallva, amit a bőrcipője orrán keletkezett sérülés láttán adott ki magából, odaszólt, hogy megütötte-e magát, és rögtön el is indult, hogy felsegítse. Választékos modorban beszélt. Persze nem kellett a segítség, feltápáskodott, és lekapta a lábáról a cipőjét. A francba, teljesen hordhatatlan. Kéri? A hajléktalan meglepődött, ahogy a jól öltözött úr ott állt a kuka mellett zoknira vetkőztetett lábbal. Persze hozzá volt szokva, hogy rászorul az ilyesmikre, zavarban már nem volt, hogy a mások levetett, kidobott és agyonhasznált dolgait kapja meg. De ilyet még nem pipált soha. Hogy valaki ott, a szeme láttára levegye, és neki adja a cipőjét. Egy borzasztó drága és új bőrcipőt. Egy kis karcolással az orrán. Sírva fakadt, és elkezdte köszönetet mondani, egyre hangosabban és egyre nagyobb érzelmi viharral, hogy köszöni szépen, meg hogy életében még senki nem adta oda neki azt, amire még neki is szüksége volt. Próbálta volna magyarázni, hogy ez neki nem az utolsó pár lábbeli, és hogy az Audi csomagterébe ott van egy Nike teniszcipő, és majd felveszi azt. De az öreg olyan meghatóan köszönetet mondott neki a cipőt, hogy feladta és egy „Hordja egészséggel” mondattal lezárta a szitut. Spontán. Már megint... Ez valahogy nem vall rá. Furán érezte magát. Belegondolt, hogy talán ennek az embernek tényleg nincs semmije azon kívül, ami rajta volt. És nem kirabolni akarta a kuka mellett, hanem segíteni akart. Rajta. Nem is ismerte. Egy hajléktalan szegény ember akart rajta, a jól menő üzletemberen segíteni. Ahogy a teniszcipőt kötötte, látta a felnyitott csomagtartó alól, hogy az öreg keresztet vet, letörli a könnyeit és a koszos hátizsákba nyomja a Gino Rossi cipőt. Túl szépen beszélt. Túl finoman. Ezt néhány mondat után is meg lehetett állapítani. Vissza akart ülni a kocsiba, de eszébe jutott, hogy a sors fintorog egyet, és akár ő is végezheti így. Ő is lehet választékos modorú hajléktalan. Szegény-legény! Csak egy baleset. Egy rossz üzlet. Ő is lehet ezerből, vagy akármennyiből az az egy. Mindig kell, hogy valakire jusson az az EGY. Bevillant a tudatába az anyja. Aki most a miséző pap szavaira válaszol, és aki valószínűleg az ő lelki üdvéért imádkozik. Nem először. Nem utoljára. Egy hajléktalannak odaadta a méregdrága cipőjét... Riasztóra zárta az autót.

*„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta,
hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”*

Ma, amikor odaült mellém a templomba, úgy éreztem, meghallgattál. Hogy évek, évtizedek kitartó imája most jutott el a füledig. Tudod mit, Isten? Isten, akihez évek óta szólok... Isten, akinek mindig engedelmesen, csendesen fejet hajtottam. Tudd meg! Én évek óta nem hiszek neked. Nem benned, hanem neked. Most végre kimondom, ami a lelkemnek terhe. Hogy úgy szerettelek, mint te a világot. Egyszülött fiamat adtam. A semminek, a pénznek. A mammonnak. Te három napig nézted, hogy szedik darabokra a farkasfogak a tiedet. Én lassan 30 éve nézem. És te? Te nem tettél ellene semmit. Neked kellett volna. Tőled vártam. Jöttem mindig, kértem, csak ezt az egyet. A fiamat, aki elveszett valahol úton a két világ között. Én ismerem: akármennyire él ő ebben a világban, a világ nem fogadta be. Nem tett elég sok rosszat. Igaz, jót se. Csak..., csak éldegélt. Mondjuk elég jól, azt meg kell hagyni. Sőt, dúskált. Csak a szemébe nem lett volna az a szomorúságos fény, amit én, az anyja oly sokszor láttam. Amikor kívülállóként érezte magát. Amikor bárgyún tette, amit elvártak tőle. És mire megnőtt, eltűnt a szemem elől. Olyan sokáig kerestem, hogy már azt sem tudom, mikor volt mellettem ő, saját valójában, azzal a nagy szívével, amit kavicsá zsugorítottak. Tőled vártam a csodát. És ma, amikor mellém ült, és nem szólt, csak mosolyogva rám nézett, tudtam, hogy végre újra tudok hinni neked. Na, mit szólsz? Most már lehet, hogy nemcsak én hiszek Neked, hanem ő is.

Amikor kifelé ballagtak, az öregasszony meg a fehér teniszcipős, kisütött a nap. Nagy változások nem lettek a világban, a templom függönye sem repedt ketté, és a háborúk, járványok sem múltak el. De valami mégis más lett. Kisütött a nap, amint mondtam. A nagy rózsablakok szinte szétrobbantak. Ezt már ők sem bírták. Ezt a határtalan egyszerűséget. Ezt a világnak hiányzó csodát!

Kaluzsa Mónika